

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 8 / 10-02-2021

Ook al is de avondklok verlengd, toch gloort er gelukkig licht in de duisternis.
 Een vaccin komt steeds dichterbij. Misschien wel voor het begin van de lente.
 De vraag is vervolgens: welke lessen trekken we uit hetgeen ons is overkomen?
 Wordt het einde van deze coronacrisis het begin van een andere leefwijze?
 Ik hoop het van harte.

Enige en algemene kennisgeving

In de omarming der dagen
ligt de schat van het leven.

Frits Roumen

* 22 juli 1949 † 27 december 2020

vader en schoonvader van
Lennaert en Anouk

opa van
Vos, Bobbi

Correspondentieadres:
Peusen Uitvaartzorg, o.v.v. Dhr. Roumen
p/a Bellekeweg 37, 6101 JZ Echt

Het afscheid van Frits heeft
in besloten kring plaatsgevonden.

Condoleren en gedenken kunt u via
www.peusen.nl/herinneringen-delen

Peusen.nl

Frits Roumen (1949 – 2020)

Op zaterdag 2 januari 2021 stond bijgaande overlijdensadvertentie in de Limburger.
De laatste keer, dat ik Frits in Roermond tegenkwam, vroeg hij mij of ik de nieuwsbrief niet vaker per jaar kon uitgeven. "Ik wil zo graag ieders verhaal lezen; zo duurt het te lang en ik vraag me af of ik - gezien mijn broze gezondheid - alle verhalen wel haal."
Een vooruitziende blik, helaas!
Frits is op 27 december 2020 overleden. Hij laat een zoon, schoondochter en twee kleinkinderen achter.

Op de volgende pagina treft u een In Memoriam aan van de hand van Wil Schmitz, waarvoor mijn hartelijke dank.

In memoriam Frits Roumen door Wil Schmitz

Uit mijn eigen herinnering ken ik Frits van het jaar dat we, na Rolduc, samen in Nijmegen sociale geografie gingen studeren. We zaten op dezelfde studentenflat en stapten na het eerste jaar beiden over op een andere studierichting. Frits ging Nederlands studeren in Tilburg. Mijn vrouw Marleen en ik waren in 1974 op zijn bruiloft, en heel toevallig kwamen wij hem en zijn vrouw Marianne de week erna op hun huwelijksreis tegen in Parijs. Zij waren ook op onze bruiloft in 1976.

Uit zijn levensverhaal (als eerste van onze jaargenoten, zie de 2^e nieuwsbrief) weten we, dat hij heel actief was op het Cobbenhagencollege in Tilburg, met name ook naast het echte onderwijs. We schrokken van de medische passage met vele hartinfarcten en operaties. Dat werd hem in zijn laatste dagen ook fataal.

De laatste tien jaar woonde Frits in zijn geboortestad Roermond en was hij onder de naam Frits Klökske heel actief met optredens voor ouderen door heel Limburg (gedichten, liedjes en vertelseltjes in het Limburgs). Hij was lid van Veldeke Roermond. Volgens mensen uit zijn directe omgeving kon hij vertellen als de beste; hij schreef columns in de vroegere Maas en Roerbode onder de naam Klökske. Altijd was hij aanwezig bij gelegenheden waar het om verhalen en gedichten ging. Omdat Marleen schrijfster is troffen wij hem bij zo'n gelegenheid wel eens. Ik zag in Platbook 19 nog een inzending van zijn hand, met als titel natuurlijk "Remunj". Hij was een bekende verschijning in Roermond, iemand zegt: je kijkt uit naar een donker geklede figuur met donkere gleufhoed, gezeten in een scootmobiel.

Wanneer je verder geen gegevens hebt van zijn familie, wat doe je dan, je gaat even "gluren" op zijn facebook-pagina. Hij was heel actief op facebook. Veel foto's van zijn kleinzoon Vos Olivier en kleindochter Bobbie. Hij was overduidelijk lid van de SP; veel cartoons van Joep Bertrams uit Roermond. Hij bemoeide zich met de lokale politiek, hij zette zich onder meer in om Roermond meer rolstoeltoegankelijk te maken.

Op 23 december 2020 schrijft hij:
"De herkatherisatie kon gisteren niet doorgaan i.v.m. drukte in het ziekenhuis. Vandaag wel: conclusie is dat twee omleidingen uit 1998 dichtslibben. Men gaat andere medicatie inzetten".

Hij sluit af met: "Blief allemaal gezondj, dan betaal ich de dokter".

Volgens een kennis hebben ze hem dood in bed gevonden. Hij wachtte op een operatie wegens dichtgeslibde kransslagaders. Door corona werd die uitgesteld en dat is fataal gebleken.

Frits was een kleurrijk en bijzonder mens; hij is helaas veel te vroeg gestorven.

In Memoriam Lei Kalnenek (1949-2021) door Jo Kunnen

Op zaterdag 30 januari 2021 stond onderstaande overlijdensadvertentie in de Zuid-Limburgse editie van De Limburger. Nog dezelfde dag kreeg ik van Jo Daemen, Huub Franssen en Henny Driessen een mail met de vraag of dit wellicht 'onze' Lei was. Dank voor deze attente opmerkzaamheid.

Het antwoord op deze vraag is: Inderdaad, dit is 'onze' Lei.

 <i>Belangrijk is niet alleen de weg die je gaat maar ook de sporen die je achterlaat.</i> Zaterdagochtend, 23 januari is na een kort ziekbed rustig ingeslapen, mijn zoon, onze broer, schoonbroer, oom en oudoom. Leo Kalnenek - Lei - ✱ Kerkrade, 23 februari 1949 ✚ Amby, 23 januari 2021 Kerkrade: Catharina Kalnenek-Steins Emil Kalnenek + Voerendaal: John en Caroline Kalnenek-Siebelt Landgraaf: Ronald en Jacobien Kalnenek-Maaijen Landgraaf: Erik en Michelle Kalnenek-Munnecom Jens, Lotte, Jorn Landgraaf: Dorine en Patrick Pelzer-Kalnenek Ymke, Noah Correspondentieadres: Weegbree 25, 6374 RC Landgraaf Op uitdrukkelijke wens van Leo heeft het afscheid in besloten kring plaatsgevonden. Een speciaal woord van dank aan de medewerkers van Cicero Residentie Amby, voor hun liefdevolle verzorging.	Lei had me toegezegd om voor deze nieuwsbrief zijn levensverhaal te schrijven. Op 25 november 2020 kreeg ik van Lei een mail met de volgende boodschap: <i>Hallo Jo !</i> <i>Helaas een onplezierige mededeling:</i> <i>Vorige week vrijdag (20-11-2020) werd in het ziekenhuis van Maastricht bij mij een nogal agressieve soort van darmkanker geconstateerd. Men hoopt mij op korte termijn te kunnen opereren. Er volgen nog nadere onder- zoeken. De bijwerkingen zijn helaas nogal heftig.</i> <i>Ik kan nu dan ook niet aan je verzoek voldoen. Als ik over twee maanden nog leef, zal ik het opnieuw oppakken. Gezien de bijkomende verschijnselen kan ik geen bezoek ontvangen.</i> <i>Hopelijk tot wederhoren. Lei</i>
--	--

Per omgaande heb ik Lei heel veel sterkte en beterschap toegewenst. Een paar dagen later belde hij me 's avonds op om mij hiervoor te bedanken. Hij wachtte op dat moment nog op nadere berichten van het ziekenhuis. Hij hoopte zeer, dat er nog een operatie mogelijk zou zijn. Een extra probleem vormde ook nog de dreigende afschaling van operaties vanwege corona. We spraken af, dat we eind januari 2021 weer contact met elkaar zouden hebben. Helaas is dat er niet meer van gekomen.

Afgelopen weekend heb ik wel contact gehad met zijn broer Ronald. Hij vertelde mij, dat de nadere onderzoeken in het ziekenhuis hadden uitgewezen, dat een operatie niet zinvol meer was. Van uit het ziekenhuis is Lei vervolgens opgenomen in een verpleeghuis in Amby. Daar is hij op 23 januari 2021 door de dood uit zijn lijden verlost. Elke aanraking deed hem op het laatst vreselijk pijn.

Lei was van 1962 tot 1965 op Rolduc. Na 2 gymnasium vertrok hij, waarschijnlijk omdat hij liever door het bosquet wandelde, dan dat hij achter de studieboeken zat. Zijn hele arbeidzaam leven is Lei als administratief medewerker werkzaam geweest. De laatste 20 jaar voor zijn pensionering bij Zorgverzekeraar VGZ.

Lei was een intelligente en belezen man. Zijn vele boeken getuigen van zijn brede interesses. Hij had een grote voorliefde voor tekenen, schilderkunst, kunstgeschiedenis en voor andere culturen, met name de Oosterse en Afrikaanse cultuur. Daarnaast hield hij van muziek.

Tot 1993 heeft Lei, die zijn hele leven alleenstaand is gebleven, bij zijn ouders in Kerkrade gewoond; daarna verruilde hij zijn geboorteplaats Kerkrade voor de grote stad Maastricht.

Na zijn pensionering werd de wereld om hem heen steeds kleiner en waren er ook momenten van eenzaamheid. Toen hij ernstig ziek werd, wilde hij zijn moeder (95 jaar oud) en zijn twee broers niet met zijn zorgen belasten; pas toen er geen genezing meer mogelijk was, heeft hij hen geïnformeerd.

Zijn familie waardeert het zeer, dat wij ons Lei nog herinneren en op deze wijze gedenken.

Een glas limonade en een koetjesreep! door Jo Kunnen

De meesten van jullie zullen hem zich amper meer kunnen herinneren: Frans Stroux, leraar klassieke talen op Rolduc. Gedurende een periode van 35 jaar was hij op Rolduc dé specialist in Grieks. Aan het eind van schooljaar 1963/1964 nam hij vanwege het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd afscheid. Hij verhuisde toen ook naar een kamer bij een hospita in Kerkrade. Op 11 december 1973 is hij daar op 74-jarige leeftijd overleden. Hij ligt op het kerkhof van Rolduc begraven.

Het verhaal gaat, dat ‘Pappa Stroux’ onder de leerlingen vooral populair was, omdat zijn zondagse preken meestal maar vijf minuten duurden. Dit is echter niet de reden, waarom ik een ervaring met hem met jullie wil delen.

Frans Stroux was afkomstig uit Stramproy. Hij vond, dat hij jaarlijks iets extra’s moest doen voor alle leerlingen, die uit Stramproy afkomstig waren. Rondom zijn verjaardag nodigde hij ons na de laatste studie om 20.00 uur op zijn kamer uit.

We waren met acht personen. Voor de leerlingen tot 3 gymnasium stond er een glas limonade en lag er een chocolade koetjesreep op tafel. Voor de oudere leerlingen was er een fles bier en lagen er sigaretten en sigaren voor het grijpen. Veel werd er in mijn herinnering niet gesproken.

Frans had twee hobby's: hij schilderde en hij speelde graag piano. Hij liet ons dan ook zijn laatste schilderijen bewonderen en speelde enkele stukken op de piano. Om 21.00 uur was voor de kleintjes de pret voorbij; de oudere leerlingen mochten nog een tweede sigaret of sigaar opsteken. Twee keer heb ik dit ritueel mogen meemaken. Als een klein jochie vond ik dat toen heel indrukwekkend.

Frans Stroux (1899-1973)

Het is un gooj schoal ! het verhaal van Hub Lemeer

In de bonusjaren van ons leven is het goed om optimaal te genieten en er alles uit te halen met je naasten en geliefden. Ik heb het voorrecht om het leven, ondanks ziekte-tegenslag, tot nu een 8+ te geven met de wens dat cijfer in de resterende jaren nog op te krikken.

In navolging van jullie mooie, passionele en ontroerende verhalen deel ik graag mijn levensverhaal met jullie.
(Hub was op Rolduc van 1963 tot 1969)

Rolduc met zijn vele activiteiten

Komend uit een warm arbeidersgezin (vader mijnwerker, moeder huisvrouw) arriveerde ik in 1963 op Gymnasium Rolduc. Aanvankelijk met het doel priester te worden (wist ik veel; als misdienaar had je op de lagere school een luizenleventje). Na een half jaar was ik er wel van overtuigd, dat priester zijn niets voor mij was en wilde ik wel weer thuis wonen. Mijn vader was het er niet mee eens: "Het is un gooj schoal". Hij had gelijk. Op het internaat kon ik veel meer activiteiten tegelijk ontplooien dan in onze thuissituatie. Veel verschillende sporten: met name atletiek, voetbal (ik was altijd de keeper!), tennis en tafeltennis. Dat laatste zelfs in competitieverband onder leiding van Mart Hafmans samen met (als ik me goed herinner) Theo Teeuwen en Gerard Evers.

Daarnaast natuurlijk nog activiteiten als biljarten, kaarten, toneelspelen, decorbouw en filmfestivals.

Het gymnasium bèta heb ik redelijk soepel in zes jaar kunnen doorlopen. Daarna ben ik uit een pakket van diverse interessante opties voor een verdere studie samen met Pierre Urlings naar Delft getrokken om Lucht- en Ruimtevaarttechniek te gaan studeren.

Op de foto vlnr zittend: Piet Huijbers, Theo Teeuwen, Twan Geurts en vlnr staand: Jo Kunnen, Hub Lemeer en Wil Kerens.

Ik was een geluksvogel

Ondanks de nodige prettige nevenactiviteiten en ook nog een tweetal jaren 's nachts in de haven werken om de studie te bekostigen, verliep mijn studie mede door de Rolduc-discipline vrij vlot. Omdat ik nog niet precies wist, wat ik uiteindelijk wilde gaan doen, heb ik tijdens mijn studie ook veel andere vakken (recht, economie, management) gevolgd en mijn eerstegraads lesbevoegdheid voor wis- en natuurkunde gehaald.

Het werken in de haven werd vervangen door een studentassistentschap aan de Technische Hogeschool en daardoor kon ik "betaald" onderzoek doen en afstuderen. Eind 1975 ben ik afgestudeerd in de Ruimtevaarttechniek met als onderwerp 'het optimaal regelen van de stand van een satelliet die grote, flexibele zonnepanelen heeft en verstoringen ondervindt van deeltjes in de ruimte en van zonnwind (geladen deeltjes)'.

Ik had het geluk, dat Nederland op dat moment met de lancering van zijn eerste satelliet (ANS) bezig was en aan de voorbereiding voor een tweede samen met de UK en USA begon. Het Nationaal Lucht- en Ruimtevaartlaboratorium (NLR) heeft toen gevraagd of ik bij hen kwam werken. Het was uitstekend geregeld voor deze geluksvogel: de Technische Hogeschool bood me een baan aan tot het moment, dat het NLR alles rond had om me uit militaire dienst te houden! Vervolgens ben ik vanuit Delft, via Amsterdam (liefde), naar Zuid-Friesland verhuisd en heb ik ruim 5 jaar research op het NLR in de Noordoostpolder gedaan.

Via het onderwijs naar IBM

Een rasechte researcher was ik niet en ik zag me dat ook niet tot mijn pensioen doen. In 1980 ben ik overgestapt naar het onderwijs en heb ik in Harlingen en Sneek wis- en natuurkunde aan havo/vwo gegeven. In die jaren waren er grote ontwikkelingen op het gebied van informatica (ontwikkeling computers, netwerken en software). Met mijn ervaring aan de universiteit en bij het NLR zag ik mogelijkheden voor de ontwikkeling van een landelijk netwerk tussen middelbare scholen, universiteiten en later researchinstituten. Na twee jaar solliciteerde ik bij IBM. Een gouden greep! Nationaal en internationaal heb ik hier gedurende 15 jaar diverse functies kunnen vervullen: van technisch consultant voor grote bedrijven, project management en diverse internationale directiefuncties.

Omdat er meer is in het leven kon ik me - 15 jaar geleden - op mijn 55ste permitteren om met pensioen te gaan. Het waarom in het slotdeel.

Helaas zijn ons ziekte-tegenslagen niet bespaard gebleven

Dit jaar ben ik 45 jaar getrouwd met Tineke. We hebben een dochter en een zoon. Momenteel gaat het gelukkig een ieder voor de wind. Sedert 34 jaar wonen we in Houten. We hebben er bewust voor gekozen om in Nederland te blijven wonen; we zouden anders te vaak hebben moeten verhuizen, Tineke zou niet altijd een job hebben en de kinderen zouden hun sociale leven ontberen. Vaak was ik wel vier dagen in de week in het buitenland.

Ziekte heeft helaas een grote rol in ons leven gespeeld. In ruim 20 jaar heeft Tineke 3x borstkanker gehad; de laatste keer in 2015. Ik zelf had 3x een melanoom; de tweede keer in 2004. Daarom ben ik ook in 2005 met pensioen gegaan. Na de laatste uitzaaiingen in 2017 ben ik gelukkig voorlopig ziektevrij door bijna 3 jaar lang fameuze immunotherapie met elke 4 maanden een spannende scan.

Naast mijn werk en na mijn pensionering heb ik nuttige en gezellige nevenactiviteiten gedaan, waaronder bestuurslidmaatschappen bij een onderwijsraad en de sportraad in Lemmer, een ijszeilvereniging, een voetbalclub, een biljartclub, een watersportvereniging met een haven en

bij een hospice. Naast (voor mij) fotografie zijn skiën en zeilen de grote passies van onze familie. Gedurende 37 jaar hebben we onze eigen kajuitzeilboten gehad. De laatste boot hebben we in 2015 verkocht.

Na onze pensionering reisden we elk jaar in de zomer 3 à 4 maanden met de boot vooral naar de Scandinavische landen en andere landen aan de Oostzee. Ook voeren we naar Zuid-Engeland en bijvoorbeeld de Kanaaleilanden. Daar konden we heerlijk struinen door mooie steden of aanleggen aan rotsen en eilanden midden in de natuur. Zodra corona het toelaat, kunnen we hopelijk weer reizen, golfen en soms varen. Kortom genieten!

Durf nieuwe uitdagingen aan te gaan! *het verhaal van Loek Hermans*

‘Durf nieuwe uitdagingen aan te gaan!’ was het motto, dat ik van mijn vader heb meegekregen. In mijn hele leven ben ik telkens weer nieuwe uitdagingen aangegaan, vaak met succes, soms ook wel eens met minder succes. Ik heb zo mijn passie voor de publieke en maatschappelijke zaak wel waar kunnen maken.

Mindere studieresultaten

Vanwege ‘mindere studieresultaten’ in 1967 vonden mijn ouders, dat het beter was, dat ik naar een internaat ging. Dat werd Rolduc. Iedere morgen wandelden we (Sef en Piet Huijbers, Loe Lamkin, Laurens Haanen en ik) naar Anthonius Doctor HBS in Kerkrade. Het was een goede training voor de Nijmeegse 4-daaagse, die ik nadien twee keer heb uitgelopen.

In 1969 slaagde ik wonderwel voor het eindexamen HBS-A. Ik schreef me vervolgens in voor de studie Politicologie aan de Universiteit van Nijmegen. Mijn ouders vonden de Universiteit van Amsterdam veel te links. Daar gingen Lei Bodelier en Jo Kunnen wel naar toe. Wat bleek later? Nijmegen bleek echter Moskou aan de Waal te zijn en het Instituut Politicologie was een broeinest van Marxisten, Maoïsten en Trotskisten.

Al vroeg politiek actief

Mijn eerste ervaring met de politiek deed ik al op jonge leeftijd thuis in Arnhem op. Mijn vader (KVP-lid) was directeur personeelszaken bij de gemeente Arnhem. Hij was zelf niet actief in de politiek, maar regelmatig kwamen er wel wethouders bij ons thuis om voorbereid te worden op debatten in de gemeenteraad. Ik zat dan op de trap en hoorde hem die wethouders adviseren. Tijdens mijn studie besloot ik eens naar een afdelingsvergadering van de VVD te gaan. Het liberalisme had al sedert de middelbare school mijn grote interesse. Zo rolde ik de politiek in. In 1969 werd ik lid van de VVD. Mijn interesse werd nog groter, toen de mogelijkheid zich aandiende om tijdens mijn studie stage te lopen bij de VVD-fractie in de Tweede Kamer.

In 1976 ben ik af afgestudeerd met een doctoraalscriptie over het schriftelijke vragenrecht in de Tweede Kamer. Intussen was ik in 1974 raadslid van de gemeenteraad van Nijmegen geworden. Na mijn afstuderen moest ik eerst onder de gelederen: ik volgde hier de opleiding reserve-officier pantserinfanterie (SROKI Ermelo). Na mijn afzwaaien kon ik direct in Den Haag aan de slag, want ik werd op 6 juni 1977 gekozen tot lid van de Tweede Kamer. Een inspannende, maar ook mooie periode in mijn leven.

Kamerlid, burgemeester, commissaris en minister

Tot eind 1990 ben ik kamerlid geweest. In dat jaar werd ik benoemd tot burgemeester van Zwolle. Van alle functies, die ik in mijn leven heb uitgeoefend, was het burgemeesterschap uiteindelijk de functie, die mij de meeste voldoening heeft gegeven. Een hoogtepunt was zeker het in 1993 naar Zwolle halen van de tweekamp om het wereldkampioenschap schaken tussen Karpov en Timman.

Slechts vier jaar ben ik in Zwolle kunnen blijven. In 1994 werd ik benoemd tot Commissaris van de Koningin in Friesland. We verhuisden met ons gezin naar Beetsterzwaag; wat een prachtig gebied om te wonen! Limburg is héél mooi maar Fryslân..... In 1997 maakte ik hier nog de laatste (?) Elfstedentocht mee.

Loek Hermans nog vol ambities

Niet veel later (in 1998) vroeg Frits Bolkestein mij of ik Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen wilde worden in het kabinet Kok-2 / Paars 2. Een eervol verzoek, maar tegelijkertijd ook de wetenschap, dat je 24 uur per dag 7 dagen in de week actief in de weer bent. In mijn ministersperiode heb ik onder andere de Bachelor-Master structuur in het Wetenschappelijk Onderwijs ingevoerd en ICT in het onderwijsveld geïntroduceerd.

Uit de politiek, hoewel.....

Na de vorming van het Kabinet Balkenende in juli 2002 besloten mijn vrouw en ik dat het goed zou zijn te stoppen met de actieve politiek. Immers na 25 jaar actieve politiek en diverse bestuurlijk functies werd het tijd voor andere uitdagingen. Die uitdagingen kwamen er. Zo werd ik in 2003 voorzitter van MKB-Nederland, een prachtige functie op het snijvlak van politiek en bedrijfsleven. In 2011 maakte ik de overstap naar een mij toen volkomen onbekende sector, de Tuinbouw. Een sector, waar Nederland héél trots op mag zijn. Met onze zéér innovatieve tuinbouw worden we in het buitenland veel gevraagd om met onze kennis daar te helpen bij het opzetten van moderne tuinbouw. Tientallen landen heb ik in deze periode met handelsmissies bezocht.

Intussen was ik in 2007 lid geworden van de Eerste Kamer; hier werd ik in 2011 fractievoorzitter voor de VVD. Het zal wel algemeen bekend zijn, dat ik in mijn werkzaam leven in allerlei sectoren een groot aantal nevenfuncties heb vervuld. Nee zeggen, was niet mijn sterkste kant. In de sector zorg heb ik als president-commissaris vervelende problemen gehad rondom het faillissement van Meavita. Daarom heb ik in 2015 de Eerste Kamer ook verlaten.

Conflict met de bisschoppenconferentie

Het vorig jaar ben ik ook gestopt als voorzitter van het bestuur van de Stichting Katholieke Universiteit Nijmegen (SKU). Hieronder vallen zowel het Radboud UMC alsook de Radboud Universiteit (mijn alma mater). Hier deed zich een vervelend conflict voor tussen de Nederlandse Bisschoppenconferentie en het bestuur van de SKU. Gedurende zes jaar werden vrijwel alle nieuwe kandidaten voor het SKU-bestuur door de bisschoppen afgewezen, omdat ze (in hun ogen) niet voldoende katholiek waren. Uiteindelijk moest de rechter er aan te pas komen. In een reactie op de rechterlijke uitspraak - in het nadeel van de bisschoppen - ontnam de Nederlandse Bisschoppenconferentie de stichting het predicaat katholiek.

Een hecht gezin

In 2014 heb ik na het overlijden van mijn vrouw, Edith van Dijk, met wie ik sedert 1977 was getrouwd een heel moeilijke periode gehad. We hebben samen vier kinderen (3 dochters en 1 zoon) groot gebracht. Na verloop van tijd en veel verdriet heb ik mezelf, met hulp van mijn kinderen en goede vrienden, weer herpakt en ben ik weer voorwaarts gegaan. Inmiddels heb ik een nieuwe relatie gekregen en met haar steun mijn leven weer op de rails gekregen. Eind 2018 heb ik samen met Manita een huis gekocht in Den Haag en hebben we Fryslân verlaten.

Ons gezin is erg hecht. Nog steeds huur ik, indien mogelijk, ieder jaar een huis in Italië, altijd in een andere streek, waar we met ons hele gezin inclusief mijn nieuwe vrouw en onze kleinkinderen gezellig bij elkaar komen.

Zo blijven we van het leven genieten.

*Loek was op Rolduc van
1967 tot 1969*

Wie had dat gedacht? het verhaal van Paul Opgenort

Al bijna twee jaar ontvang ik de Nieuwsbrief Rolduc-Jaargang 1969 en lees ik - naast het algemene en soms droeve nieuws - met veel plezier de verhalen van hen die deel uit hebben gemaakt van deze jaargang. Kort na het verschijnen van nieuwsbrief nummer 7 heeft Jo mij verzocht om mijn levensverhaal aan het papier toe te vertrouwen en dat doe ik graag. Mijn verhaal start in 1970, na het verlaten van Rolduc.

Na het behalen van mijn diploma gymnasium alfa in 1970 heb ik mij ingeschreven voor de studie psychologie aan de Rijksuniversiteit Nijmegen. Ik moet zeggen dat dit geen succes was. Ik heb in dat jaar weliswaar veel geleerd maar weinig gestudeerd en na een jaar heb ik deze studie afgebroken. Vervolgens kreeg ik een oproep voor het vervullen van mijn dienstplicht.

Na één jaar psychologie riep de militaire dienst

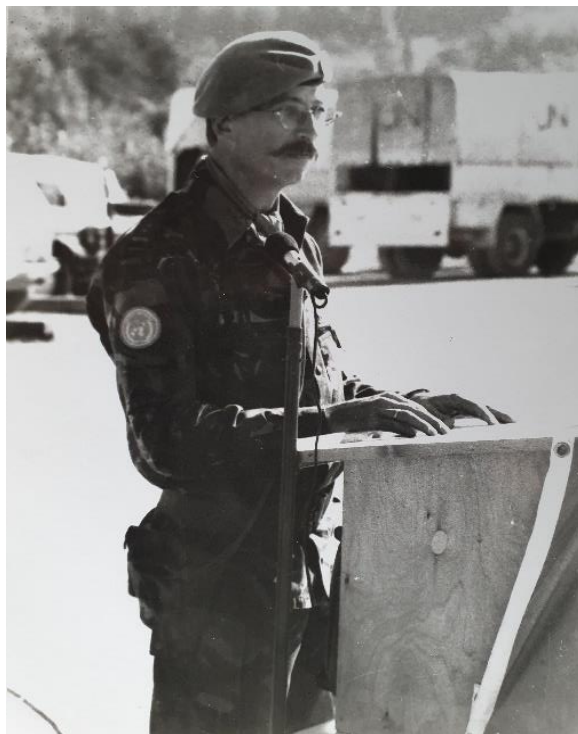
Nu had ik tijdens de dienstplichtkeuring al alle moeite gedaan om afgekeurd te worden, maar dat was niet gelukt. Derhalve was ik niet blij met de brief waarin mij werd medegedeeld, dat ik mij in september 1971 moest melden op een kazerne in Breda. Ik zou daar opgeleid worden tot soldaat-chauffeur en tevens radiotelefonist. Met frisse tegenzin heb ik mij gemeld op het opleidingscentrum en de genoemde opleiding voltooid. Na deze opleiding werd ik overgeplaatst naar de legerplaats Seedorf in Duitsland. Tot mijn eigen verbazing gebeurde na enige tijd wat ik nooit gedacht had: mijn aanvankelijke afkeer van het leger verdween. Sterker nog ik begon wel wat te voelen voor een militaire carrière.

Van soldaat tot brigadegeneraal

Ik heb toen de koe bij de horens gevat en een contract voor een dienstverband van 4 jaar met defensie gesloten. Op grond van dit contract ben ik vervolgens ook daadwerkelijk opgeleid tot reserveofficier.

Vóór het verstrijken van de genoemde vier jaar heb ik de keuze gemaakt om definitief over te gaan in beroepsdienst. In 2006 tenslotte heb in de rang van Brigadegeneraal afscheid genomen van defensie en ben ik met prepensioen gegaan.

Tevreden kijk ik terug op mijn tijd bij het Ministerie van Defensie. Ik heb in de 35 jaar dat ik hier werkzaam ben geweest ruim 22 verschillende interessante en uitdagende functies vervuld op 15 verschillende standplaatsen. Twee functies springen er wat mij betreft uit.

VN-vredesmacht

Op de eerste plaats de functie van commandant van een Belgisch/Nederlands logistiek bataljon in het voormalige Joegoslavië, welke ik in 1994 gedurende ruim 6 maanden heb vervuld. Het bataljon maakte deel uit van de United Nations Protection Force, een VN-vredesmacht die tot taak had om een verdere escalatie van de oorlog in het voormalige Joegoslavië te voorkomen en voorwaarden te scheppen voor vredesbesprekingen. Ik heb in het voormalige Joegoslavië met eigen ogen gezien wat er gebeurt als interne tegenstellingen binnen een land leiden tot het opnemen van de wapens. Dat is iets verschrikkelijks, dat wil je eigenlijk niet meemaken. Tijdens de recente bestorming van het Capitool in Amerika zag ik daar weer een glimp van en ook in Nederland worden de tegenstellingen tussen delen van de bevolking steeds heftiger. Naar mijn mening een foute en gevaarlijke ontwikkeling!

De tweede functie die ik wil noemen was tevens mijn laatste functie. Het is de functie van Director Projects binnen de Defensie Materieel Logistieke Organisatie. In deze functie was ik verantwoordelijk voor de realisatie van grote materieelprojecten binnen Defensie. Een interessant speelveld van politici (m.n. staatsecretaris van der Knaap en verschillende kamerleden), de krijgsmachtdelen, de industrie en hun lobbyisten. Een functie waarbij verschillende partijen bij tijd en wijle grote druk op mij uitoefenden om het door hen gewenste resultaat te bereiken. Geen gemakkelijke functie, maar ik heb genoten.

Dieteren, een van de vele kernen van Echt-Susteren

Na dit hele verhaal over wat ik na Rolduc allemaal heb 'gedaan' is het de hoogste tijd om aandacht te besteden aan de belangrijkste en beste beslissing die ik tijdens mijn leven heb genomen en dat is in het huwelijk treden met Pety. Zij is na 41 jaar huwelijk gelukkig nog steeds mijn echtgenote.

Na ons huwelijk hebben wij een huis gekocht in het kerkdorp Dieteren, één van de kernen van de gemeente Echt-Susteren. In het zuiden wonen en veelal in andere delen van het land werkzaam zijn, leidt er uiteraard toe dat ik veel van huis ben geweest. Voor ons is dat nooit een echt probleem geweest.

Mijn vrouw Pety regelde naast haar baan thuis de zaken en ik bemoeide mij daar zelden tot nooit mee. Totdat ik op 55-jarige leeftijd met prepensioen ging. Toen was ik plotseling heel vaak thuis en bedacht ik dat een aantal zaken in onze huishouding naar mijn mening veel efficiënter konden worden georganiseerd.

Ik vertelde dat mijn echtgenote die vervolgens reageerde als door een wesp gestoken. Mij werd te verstaan gegeven, dat ik me met mijn eigen zaken moest bemoeien en niet met haar zaken. Het probleem was echter dat ik geen 'zaken' had om me mee te bemoeien.

Actief voor deze dorpsgemeenschap

Ik heb toen twee dingen gedaan. Ik ben begonnen met golfen en ik heb in het dorp mijn vinger opgestoken en gevraagd of er nog verenigingen waren die iemand in hun bestuur konden gebruiken. Mijn beslissing om te beginnen met de golfsport was een schot in de roos. Nog steeds beoefen ik samen met mijn echtgenote deze sport en daar beleven wij geweldig veel plezier aan. En ook mijn open sollicitatie naar een bestuursfunctie bij een vereniging of stichting viel in Dieteren in zeer vruchtbare aarde. Binnen de kortste keren was ik voorzitter van de Fanfare Eendracht, van de Dorpsraad en van de Stichting Gemeenschapsbelang Dieteren, de stichting die het gemeenschapshuis in het dorp beheert en exploiteert. Daarmee had ik plotseling eerlijk gezegd meer dan genoeg zaken om me mee te bemoeien en dat heb ik de afgelopen jaren ook uitbundig gedaan.

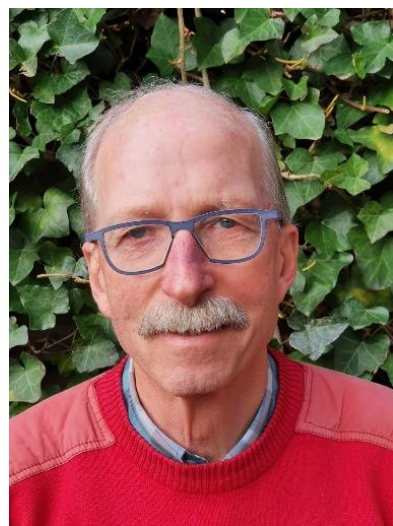
Een tevreden terugblik

Twee jaar geleden heb ik bij de Fanfare, de Dorpsraad en de Stichting Gemeenschapsbelang aangegeven dat ik het met ingang van mijn 70^e verjaardag een rustiger aan wilde gaan doen.

Dit betekent niet, dat ik na 25 januari 2021 geen vrijwilligerswerk meer doe, maar wel dat ik mijn bestuurlijke taken bij de genoemde organisaties dan neerleg. Daarna houd ik nog een mooi pakket uitvoerende taken over.

Mijn plan is om samen met mijn echtgenote rustig oud te worden. Maar of we dat plan ook kunnen realiseren weet niemand. Ik kijk in ieder geval tevreden terug op mijn leven tot nu toe en ik hoop dat ik in de toekomst nog lang van het leven mag genieten.

Dat wens ik jullie allen ook toe.

*Paul was op Rolduc
van 1963 tot 1970*

Een verhaal over Jac van Ham door Jo Kunnen

Gelukkig had ik nog zijn telefoonnummer en een adres uit het reüniebestand van 1994. Ook na een correcte omnummering (!) bleek dit nummer niet meer in gebruik. Een brief naar het adres in Horst-America kwam na een tijdje ongeopend retour met de tekst er op van "Verhuisd". Waarheen Jac van Ham verhuisd was, stond er helaas niet bij.

Via diverse telefoontjes naar naamgenoten kwam ik uiteindelijk bij een broer van Jac terecht. Ook hij wist niet waar Jac nu woonde.

Toen ik Piet Peeters over mijn zoektocht informeerde, is Piet bij vrienden in America navraag gaan doen. Dat leidde tot een adres in Maasbree.

Op een brief van mijn kant naar dit adres kwam echter jammer genoeg ook geen enkele reactie.

Toen ik begin 2020 in de buurt van Maasbree moest zijn, heb ik op het van Piet Peeters gekregen adres aangebeld. Er deed een ietwat tengere man open. "Goede middag, volgens mij ben jij Jac van Ham. Ik ben Jo Kunnen van Rolduc." zei ik. "Uit Stramproy!", zei Jac meteen. Frappant, dat de interne leerlingen bijna altijd weten uit welke plaats iemand afkomstig is. Zo herinner ik me nog goed, dat Jac afkomstig was uit Ysselsteyn. Ieder keer als ik daar in de buurt kwam, dacht ik onwillekeurig aan hem. Ik meen me zelfs te herinneren, dat zijn ouders vlak bij de Duitse militaire begraafplaats in Ysselsteyn woonden. Een indrukwekkend kerkhof. Lange tijd was het 'not done' om het over dit kerkhof te hebben. Alle aandacht ging naar de Amerikaanse militaire begraafplaats in Margraten waar 8.301 soldaten begraven liggen. In Ysselsteyn zijn 31.598 Duitse soldaten ter aarde besteld.

Een gevaarlijk virus uit China

"Kom binnen, het is buiten veel te koud!", zei Jac. Binnen lag op tafel mooi gesorteerd de post van de laatste tijd. Ook mijn brief lag erbij. "Mijn dochter doet alle post. Binnenkort komt ze weer." Op de achtergrond herhaalde die middag de TV een praatprogramma van de avond ervoor. Ze hadden het over een gevaarlijk virus in China. In sneltreinvaart werd er een ziekenhuis gebouwd. Jac vroeg zich af of wij daar ook last van zouden krijgen. Enkele weken later zaten we in een intelligente lockdown. Van Rolduc herinnerde Jac zich nog behoorlijk veel. Zijn grootste hobby was schaken. Met een team deden ze mee aan een competitie. "Vaak moest Pierre Urlings op het tiende bord invallen, omdat we te weinig goede schakers hadden. Ik viel dan wel eens in het dam-team van Pierre in. Zo heb ik indertijd nog tegen Ton Sijbrands remise gespeeld." Op mijn vraag of hij nog steeds schaakte, gaf hij aan dat hij eens in de week tegen een plaatsgenoot schaakte. "Verder komt er af en toe iemand van de gemeente om te kijken, hoe het met me gaat."

Jac wist zich nog goed te herinneren, dat hij eind 1968, toen de Harmonie van Rolduc werd opgeheven, een schuiftrambone had gekocht. "Die ligt hier ergens boven op zolder!" Ik vertelde hem, dat het waarschijnlijk de schuiftrambone was, die ik gedurende twee jaren in de harmonie heb bespeeld. Ik had toen niet de mogelijkheid om dat instrument over te nemen. Achteraf natuurlijk zonde!

Hij was zeer benieuwd naar verhalen van zijn jaargenoten van Rolduc. “In Nijmegen kwam ik nog wel eens iemand tegen, nu niet meer.” Er was echter een probleempje met het ontvangen de periodieke nieuwsbrief. Jac heeft geen laptop of iPad. “Daar heb ik geen verstand van!”, zei hij. “Zal ik ze naar je dochter sturen?”, vroeg ik. Dat leek hem een goed idee. Ze is dierenarts in Midden-Limburg. De precieze plaats schoot hem even niet te binnen. Het lukte me 's avonds om haar op te sporen. Alle nieuwsbrieven zend ik voortaan naar haar en zij zorgt voor een uitdraai voor haar vader.

Rowwen Hèze uit America

Op de tafel lag ook een mobiele telefoon. Uit zijn portemonnee haalde Jac een briefje, waarop zijn nummer stond. Toen ik in de corona-tijd eens wilde informeren, hoe het met hem ging, bleek dit telefoonnummer niet meer in gebruik. Via zijn dochter kreeg ik later het juiste nummer. In december jl. heb ik hem gebeld. Hij vertelde, dat hij na Rolduc in Nijmegen is gaan studeren. Welke studie hij twee jaar heeft gedaan, was hij nu even vergeten. “Na Nijmegen heb ik van alles gedaan om de kost te verdienen. Uiteindelijk heb ik meer dan 25 jaar een gezellige dorpskroeg in America gerund. De bandleden van Rowwen Hèze waren vaste gasten”, vertelde hij met trots. Trots was hij ook op het legendarisch Rank Xerox Schaaktoernooi. Dat internationaal toernooi is voortgekomen uit het Internationaal Scholen Schaaktoernooi; Jac was een van de organisatoren van dit jaarlijks toernooi. “Max Euwe kwam vaak kijken. Ik ving hem dan op.” zei hij glunderend.

Uit: Weekblad Peel en Maas d.d. 7 april 1978

Helaas kan Jac door corona op dit moment niet meer fysiek een potje schaken. “Ik verveel me; het zijn lange koude dagen.” We spraken af, dat ik hem in het nieuwe jaar nog eens zou bellen. Dat heb ik inmiddels diverse malen gedaan. Helaas krijg ik alleen maar zijn voicemail te pakken. Terugbellen is er tot nu toe bij hem niet van gekomen. Wanneer alles weer enigszins normaal is, fiets ik maar weer eens naar Maasbree.

Swalmen, 21 januari 2021

Zo vader, zo zoon! het verhaal van Tjeu Zeijen

(Tjeu was op Rolduc van 1963 tot 1969. Zijn vader was ook jaren muziekleraar en organist op Rolduc.)

Na mijn eindexamen op Rolduc verheugde ik mij enorm op het Conservatorium in Maastricht, waar ik ook zou gaan wonen. Het vooruitzicht dat je potentieel met 400 medestudenten muziek zou kunnen maken, vond ik fascinerend. Mijn studie aan het conservatorium resulteerde in een onderwijsakte B voor piano en voor orgel, het solistendiploma voor orgel en tenslotte de Prix d'Excellence voor orgel. Toch, als ik in de spiegel keek, zag ik dat ik bij het geven van concerten doodsbang was. Dus was het voor mij duidelijk, dat ik niet weer bij nog andere docenten orgel wilde studeren, maar dat ik de oplossing voor mijn probleem elders moest zoeken.

Ik begon met yoga, werd assistent bij Dr. Yvo van Orshoven, een man die in de Afrikaanse jungle was opgegroeid en met zijn mensen in de vrieskou in de vijver sprong en aan abseilen deed. Later bezocht ik gedurende zes weken De Viersprong in Halsteren. Daar heb ik veel geleerd over het menselijk gedrag. Dit werd benoemd in spellen die mensen onderling spelen.

Intussen was ik werkzaam als docent piano en orgel aan de Kerkraadse Muziekschool, als organist dirigent aan de Augustinuskerk in Geleen en als muzikredacteur bij de toenmalige ROZ, tegenwoordig L1.

Dispokinesiologie

Maar de grootste openbaring was op mijn veertigste de opleiding Dispokinesiologie bij Onne van de Klashorst in Oberhausen. Dit is een leer van houding en beweging, aanvankelijk voor fysiotherapeuten en musici, later alleen voor musici. Van de Klashorst heeft onderzoek gedaan door elektroden op het lichaam van topmusici aan te brengen en zo in kaart te brengen, welke spieren deze mensen gebruiken tijdens het musiceren en vooral welke spieren zij niet gebruiken. Uit deze gegevens distilleerde hij een dertigtal oefeningen. Zo kreeg ik langzaam een beeld van hetgeen ik te veel deed tijdens het spelen.

Ik herinner mij de eerste pianoles die ik bij hem kreeg: ik speelde een stuk en zei daarna: "Ik speel het nog een keer." Hij liet mij spelen en vroeg mij na afloop: "Waarom speel je het stuk twee keer?" "Nou ja, omdat ik niet tevreden ben", antwoordde ik. Hij zei daarop: "Dan zorg je vanaf nu, dat je de eerste keer tevreden bent." Pas veel later heb ik dat moment tot op het bot begrepen. Wat ook prachtig was tijdens die opleiding: het eerste half jaar kreeg je alleen oefeningen. Liggend op de grond, in viervoeterstand, in kleermakerszit enz. Daarna kwam pas de theorie, waardoor je alles wat je leerde al aan de hand van je eigen lijf had ervaren. Heel waardevol.

Heel veel concerten in binnen- en buitenland

Intussen ging mijn concertpraktijk ook verder en mocht ik concerten geven in veel landen in Europa, waarbij de ervaringen achter het toenmalige IJzeren Gordijn soms heel spannend waren. Je kreeg indertijd door de organisatie in Moskou, GOSconcert, een tolk mee op pad, maar toen bleek dat deze ook als taak had om de mensen zoveel mogelijk bij je vandaan te houden, werkte dit heel irritant.

Zo kreeg ik in Vilnius, toen nog behorend bij de Sovjet-Unie, na afloop van mijn concert in het voorbij lopen door een mevrouw een briefje in de hand geduwd met een dankwoord voor het concert. En meteen was ze weer weg! Zij wist ook wat de taak van de tolk was!

Wekelijks studeren op het orgel van Rolduc

Tot 2013 was ik stadsorganist van Kerkrade en was ik betrokken bij de orgelconcerten op Rolduc en in de Lambertuskerk in Kerkrade. Tegenwoordig, als pensionado, heb ik aan huis een praktijk voor piano, orgel en dispokinesiologie. Verder geef ik nog les aan de muziekschool in Herzogenrath. In totaal heb ik nog 47 leerlingen, maar nu vanwege corona even niet.....

Ik kom nog vier à vijf keer per week op Rolduc om orgel te studeren. Verder organiseer ik samen met het Bisschoppelijk Centrum en de nieuwe hotelketen Different Hotels in 2021 maandelijks op de laatste zaterdag van de maand een orgelconcert. Voor zover corona het natuurlijk toelaat....

Wat de liefde betreft, was ik tweemaal gehuwd en evenzoveel maal ook gescheiden. Uit mijn eerste huwelijk werd een zoon geboren, Nicolai. Hij en zijn vrouw Shenna hebben een zoon van twee en een half jaar, Max, mijn kleinzoon dus. Op dit moment ben ik sinds 2016 met mijn vriendin Ellen weer terug in Kerkrade. Ik geef jullie mijn mailadres (tjeuzeijen@hotmail.com), mochten jullie contact met me op willen nemen.

Tot slot nog een laatste bericht!

*Op 27 januari 2021 is Jef Penders overleden.
In Nieuwsbrief 5 heb ik nog aandacht aan zijn 100ste verjaardag besteed.*

Nieuws

Oudste priester van bisdom Roermond overleden

Deborah Parren - Vandaag, 11:22

Frans Penders, oud-pastoor van Wijlre, is op 100-jarige leeftijd overleden. Hij was de oudste priester, zowel in priester- als in wijdingsjaren, van het bisdom Roermond.

Als prefect van 'Klein Rolduc' runde Jef Penders samen met Nico Dobbelsstein deze aparte vleugel van Rolduc. Hier moesten wij ons op onze eerste dag melden. Voor mij was dat op 6 september 1962.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Iedereen die deze brieven graag wil ontvangen, plaats ik graag op de verzendlijst.

Contactpersoon: Jo Kunnen / mailadres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446